

این نخستین
بار است که بر
مسئله اولویت
ایندوپاسیفیک
برای ایالات متحده
(نسبت به خاورمیانه
و اروپا) و لزوم مهار
چین در این حوزه
به این روشنی تأکید
می شود. حتی در
سند NSS ۲۰۱۷ دوره
ترامپ - به رغم
پیشرو بودن در
رسمیت بخشی
به گفتمان
ایندوپاسیفیک باز و
آزاد - این مسئله با
چنین صراحتی بیان
نشده است.

جکسونی-ترامپی است و در فرازهایی از آن گویی شخص دونالد ترامپ سخن می‌گوید. اشارات مستقیم و غیرمستقیم به مسئله چین در این سند آن قدر زیاد است که بیان همه آن‌ها در مجال نوشتار نمی‌گنجد؛ با وجود این، به مهم‌ترین آن‌ها اشاره می‌کنیم:

«[...] قدرت‌های رقیب به شدت منافع آمریکا را در سراسر جهان تضعیف می‌کردند [...]». این رقابت‌ها ایالات متحده را ملزم می‌کند که سیاست‌های دو دهه گذشته را بازنگری کند؛ سیاست‌هایی که بر این فرض استوار است که تعامل با رقیبا و گنجاندن آن‌ها در مؤسسات بین‌المللی و تجارت جهانی، آن‌ها را به بازیگرانی خوش‌خیم و شرکای قابل اعتماد تبدیل می‌کند. در بیشتر موارد، این فرض نادرست بود. بازیگران رقیب از تبلیغات و ابزارهای دیگر برای بی‌اعتبار کردن دموکراسی استفاده می‌کنند. آن‌ها دیدگاه‌های ضد غربی را پیش می‌برند و اطلاعات نادرست را برای ایجاد تفرقه میان ما منتشر می‌کنند. [...] ایالات متحده به رقابت‌های سیاسی، اقتصادی و نظامی فزاینده‌ای که در سرتاسر جهان با آن روبه‌رو هستیم، پاسخ خواهد داد. چین و روسیه قدرت، نفوذ و منافع آمریکا را به چالش می‌کشند و سعی می‌کنند امنیت و رفاه آمریکا را از بین ببرند. آن‌ها مصمم‌اند که اقتصادها را عادلانه و کمتر آزاد کنند، ارزش خود را رشد دهند و از کنترل اطلاعات و داده‌ها برای سرکوب جوامع خود و گسترش نفوذ خود استفاده کنند [...]». رقابت ژئوپولیتیک بین دیدگاه‌های آزاد و سرکوبگر نظم جهانی در منطقه ایندوپاسیفیک در جریان است؛ منطقه‌ای که از سواحل غربی هند تا سواحل غربی ایالات متحده امتداد دارد و پرجمعیت‌ترین و از نظر اقتصادی پویاترین بخش جهان به شمار می‌رود. علاقه ایالات متحده به یک ایندوپاسیفیک آزاد و باز به روزهای اولیه تأسیس جمهوری ما بازمی‌گردد.»

بدون شک مهم‌ترین عبارت این سند همین عبارت «ایندوپاسیفیک باز و آزاد»^{۱۳} است که در اصل معادلی برای «مهار چین» به شمار می‌رود (که درباره این عبارت و ریشه‌های آن در ادامه بیشتر سخن خواهیم گفت).

سند NSS 2017 نقطه عزیمت مهمی برای رسمیت بخشی به تغییر رویکرد جدی به چین و آغاز پروژه مهار آن (که از سال‌ها پیش به تدریج آغاز شده بود) به شمار می‌رود، اما به دو دلیل این سند نتوانست به اندازه سند NSS 2022 به نقطه عطفی در اسناد امنیت ملی ایالات متحده تبدیل شود: اولاً سند NSS 2017 آن‌گونه که باید انسجام گفتمانی ندارد؛ چراکه اگر از یک طرف، بر مسئله شراکت با هم‌پیمانان آمریکا به منظور مهار چین تأکید می‌کند و از طرف دیگر، رویکرد «اول آمریکا» (America First) آن موجب می‌شود که مسئله رقابت چین و آمریکا بیش از آنکه رقابت ایدئولوژیک دو نظام حکمرانی جلوه کند، به جدال دو کشور تقلیل پیدا کند و همین امر برای